

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 56

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 15/07/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Chư vị đồng học, chào mọi người! Phần trước đã giảng đến hóa tha, ý nghĩa nói tổng quát là “*chánh kỷ hóa nhân*” (trước sửa bản thân, sau cảm hóa người).

Ở trong chú giải nói rất hay: “*Nghĩa là bản thân đã chánh thì không cần ra lệnh cũng theo. Chánh kỷ cần rất nhiều công phu, hóa tha cần rất nhiều diệu dụng. Người có thể sửa mình chánh thì sẽ có khả năng khiến muôn loài chánh.*” Những lời nói này đều được rất khẳng định, muốn giúp đỡ người khác, giúp đỡ xã hội này, hôm qua chúng ta cũng đã nói rất nhiều, điều quan trọng nhất vẫn là ở bản thân, bản thân bất chánh mà muốn giúp đỡ người khác thì vô cùng khó khăn, đương nhiên sẽ gặp rất nhiều chướng ngại. Nhất là ở xã hội hiện đại này của chúng ta, đối với sự và lý, chính mình cũng phải thật rõ ràng, thật sáng tỏ, bản thân tâm chánh, ngôn chánh, hạnh chánh thì tự nhiên sẽ được đại chúng tôn trọng. Không những đại chúng tôn trọng bạn mà quý thần cũng tôn trọng bạn, trong âm thầm tự nhiên được ủng hộ, càng có thể được chư Phật hộ niệm. Bản thân muốn hạnh chánh thì điều quan trọng nhất là tâm chánh, mỗi người chúng ta đều muốn học, rất mong muốn học, nhưng tại sao không học được? Nguyên nhân của không học được chính là ý niệm tự tư tự lợi không thể buông xuống, đều bị thứ này chướng ngại mất, cho nên nếu muốn tâm hạnh của mình được chánh thì nhất định phải đem những chướng ngại này xả đi.

Thế nhưng có một số đồng tu nói: “Chúng con cũng rất muốn buông xuống mà không thể buông xuống được.” Nguyên nhân này ở chỗ nào vậy? Nói thật ra, nguyên nhân là chưa hiểu rõ đối với thật tướng các pháp. Thích-ca Mâu-ni Phật thuyết pháp 49 năm, nội dung 49 năm nói pháp là gì? Chỉ một câu là “thật tướng các pháp”, dùng lời hiện nay để nói chính là chân tướng của vũ trụ nhân sinh, hiểu rõ chân tướng rồi thì tự nhiên sẽ dễ buông xuống, một chút khó khăn cũng không có. Thế nhưng chân tướng của vũ trụ nhân sinh đã sâu lại rộng, rất khó hiểu rõ, cho nên Phật phải dùng thời gian dài như vậy, đặc biệt là chuyên nói sự việc này, chính là kinh Bát-nhã. Phật đã nói kinh Bát-nhã 22 năm, thuyết pháp 49 năm nhưng kinh Bát-nhã chiếm 22 năm, gần như chiếm toàn bộ một nửa thời

gian. Dùng thời gian dài như vậy hết lòng khuyên bảo, chỉ có một mục đích là giúp chúng ta nhìn thấu; sau khi nhìn thấu rồi thì tu hành trên đường Bồ-đề sẽ không còn chướng ngại lớn nữa. Đường Bồ-đề là đường gì? Là con đường của đời sống hạnh phúc mỹ mãn. Bồ-đề là tiếng Ấn Độ, nghĩa là giác ngộ. Chúng ta sống ở trong đại giác sáng ngời, đối với người, với việc, với vật đều không còn mê hoặc điên đảo, đây gọi là đường Bồ-đề. Cho nên đường Bồ-đề chính là đời sống, chính là công việc thường ngày, chính là loại hoạt động bình thường đối với người, với việc, với vật; hoạt động bình thường chính là đời sống của Bồ-tát, đời sống của Phật, chúng ta học Phật mục đích cũng chính ở chỗ này. Đây là điều mà trước tiên chúng ta phải nhận thức rõ ràng, không được phép xem Phật Bồ-tát thành thần minh, cầu khẩn thần minh phù hộ chúng ta, quan niệm này sai rồi!

“Chánh kỷ hóa nhân”, ở trên công phu, đương nhiên trước tiên phải xây dựng một vũ trụ nhân sinh quan chính xác; cũng chính là nói, cách nhìn đối với nhân sinh, cách nhìn đối với hoàn cảnh sống của chúng ta có nhận thức chính xác, đây là trí tuệ. Có trí tuệ rồi còn phải có công phu, công phu là gì? Là khắc phục tập khí phiền não của mình, đây là công phu. Nhất định phải khắc phục, tập khí phiền não dưỡng thành từ vô lượng kiếp đến nay, nhà Nho gọi là “tập tánh”, tập quen thành tự nhiên! Tập tánh này rất đáng sợ, rất phiền phức, rất không dễ dàng đoạn được, nếu không thể đoạn thì dù lý giải cũng không có lợi ích, vẫn phải làm chuyện lục đạo luân hồi, vẫn phải đọa ba đường ác. Vì sao đọa ba đường ác? Thị phi, nhân ngã, tham sân si mạn, những quan niệm này, những hành vi này là nghiệp nhân đọa ba đường ác. Chúng ta đem nhân tố này tiêu trừ rồi, xả sạch rồi, vậy mới không bị đọa ba đường ác. Thế nhưng có mấy người có thể tiêu trừ được? Tại sao không thể tiêu trừ? Họ không chịu khắc phục tập khí phiền não của mình, sáu căn tiếp xúc cảnh giới sáu trần bên ngoài, họ liền rất tự nhiên sanh khởi tham sân si mạn, rất tự nhiên sanh khởi tự tư tự lợi, phiền phức này quá lớn.

Phật dạy chúng ta phải làm một chuyển đổi, câu này nói được rất hay, nhất định phải làm một chuyển đổi. Ở trên công phu mà nói là phải chuyển ác thành thiện. Bắt đầu chuyển từ đâu vậy? Bắt đầu chuyển từ trên ý niệm, bắt đầu chuyển từ trên hành vi. Trước kia, ý niệm của chúng ta là vì chính mình, hành vi đều là vì chính mình, đem ý niệm này chuyển đổi trở lại, từ nay về sau chúng ta vì người khác, không vì chính mình. Niệm niệm nghĩ cho người khác, nghĩ cho xã hội, nghĩ cho hết thảy chúng sanh, thế gian này người đáng thương quá nhiều, tại sao họ đáng thương như vậy? Không có người dạy họ nên không biết hành thiện, không biết tích đức, nhân ác cảm thọ quả báo, tuy được thân người nhưng cơm

ăn áo mặc thường không đủ, chúng ta nhìn thấy thì phải tận tâm tận lực giúp đỡ họ. Khi Thích-ca Mâu-ni Phật ở đời, không những chính lão nhân gia ngài, mà học trò thông thường của ngài không phải không thể sống đời sống sung túc một chút, ngài có thể làm được, làm rất dễ dàng. Ngài xuất thân là vương tử, quốc vương và đại thần là hộ pháp của ngài, về mặt vật chất muốn hưởng thụ như thế nào thì đối với ngài mà nói đều không phải là việc khó khăn. Tại sao ngài phải đi khát thực, tại sao phải sống đời sống thanh bần như vậy? Không gì khác hơn là muốn tiết giảm một miếng ăn để chia sẻ cho những người không có cơm ăn, giúp đỡ họ. Ngài có phải thật sự giúp được hay không? Nói với quý vị, chân thật giúp được, giảm bớt thọ dụng vật chất của mình, giúp đỡ những người thiếu thốn đó. Nếu tâm này mà chúng ta không có thì hạnh Bồ-tát kia đương nhiên là không thể, trước tiên phải có tâm này. Tâm này là tâm thuần thiện, hạnh thuần thiện, cho nên cảm động thiên long thiện thần đều hộ trì, trong cả đời giáo hóa chúng sanh mới có thể thu được hiệu quả. Chúng ta học Phật thì phải bắt đầu học từ chỗ này, phải có công phu chân thật.

Sự thọ dụng về mặt vật chất của chúng ta ngày nay cứ lấy ăn uống mà nói, ba bữa cơm vẫn không no, còn phải ăn vặt thêm để bổ sung, đây là nguyên nhân gì? Thân thể này chính là thân nghiệp chướng; tâm có nghiệp chướng, thân cũng có nghiệp chướng. Sự ăn uống đối với mạng sống của con người mà nói là điều quan trọng nhất. Mạng sống của chúng ta, thân thể là một bộ máy, bộ máy này đang không ngừng hoạt động, hoạt động thì cần có năng lượng bổ sung, ăn uống là bổ sung năng lượng. Người nghiệp chướng nặng thì lượng tiêu hao lớn, nếu bổ sung ít thì họ sẽ sanh bệnh, họ sẽ không thể làm việc; còn lượng tiêu hao ít thì họ làm việc vẫn bình thường. Sự tiêu hao nguồn năng lượng rốt cuộc tiêu hao ở chỗ nào? Người học Phật biết, 90% trở lên, có lẽ có thể đạt đến 95% tiêu hao vào trong vọng niệm, chúng ta thường nói là nghĩ ngợi lung tung. Người tu hành so với đại chúng thông thường trong xã hội thì tâm địa thường thanh tịnh hơn, vọng niệm ít; vọng niệm ít thì lượng tiêu hao ít, cho nên họ bổ sung sẽ ít. Thế Tôn thị hiện cho người sơ học chúng ta, dạy chúng ta đem tất cả lo âu, vướng mắc, những sự việc phiền muộn này buông xuống, bởi vì đó đều là việc không cần thiết. Thân tâm của bạn khỏe mạnh thì lượng tiêu hao của bạn sẽ dần dần giảm bớt, cho nên ngày ăn một bữa là đủ rồi, một bữa này không ăn cũng không vấn đề, vẫn cứ hoạt động như thường. Đây là chân tướng sự thật.

Chúng ta xem thấy ở trong kinh, tâm của A-la-hán rất thanh tịnh, vọng tưởng tạp niệm hầu như không còn, sự bổ sung năng lượng của họ là một tuần đi

khất thực một lần; cũng chính là một tuần ăn một bữa, một bữa đó của họ là đủ cho một tuần, lượng dinh dưỡng đó đã đầy đủ. Bích-chi Phật định công sâu hơn, tâm thanh tịnh hơn so với A-la-hán, cho nên nửa tháng đi khất thực một lần, hai tuần ăn một bữa là đủ rồi. Nói thật ra, Phật và Pháp thân Đại sĩ, các ngài cần phải ăn uống hay không? Không cần, có thể hoàn toàn đoạn hết. Phật-đà ở đời là thị hiện làm tấm gương cho chúng ta, nếu như ở trong thân phận đó mà ngài có thể hoàn toàn đoạn hết, hoàn toàn đoạn sạch, phàm phu chúng ta thấy không làm được, vậy thì có nguy không? Cho nên nói cho người tu hành chúng ta biết mỗi ngày ăn một bữa là đủ rồi, tu tâm thanh tịnh là quan trọng, “*thiền duyệt vi thực, pháp hỷ sung mãn*”; dùng thiền duyệt, dùng pháp hỷ để bồi bổ thân thể của bạn; dùng tâm thanh tịnh thì tiêu hao năng lượng ít nhất, đây đều là công phu ở trên hành môn.

Công phu này phải rèn luyện trong đời sống thường ngày, luyện tâm thanh tịnh, luyện hạnh thanh tịnh; tâm thanh tịnh, hạnh thanh tịnh, không có gì khác chính là buông xuống mà thôi. Việc không liên quan phải buông xuống, ý niệm không liên quan phải đoạn đi, thường xuyên gìn giữ chánh niệm hiện tiền. Chánh niệm chính là niệm Phật; trong 24 giờ, thời thời khắc khắc trong tâm chỉ có một câu Phật hiệu, đây là chánh niệm. Hết thấy chúng sanh không biết sự thù thắng của Phật pháp, không biết lợi ích của niệm Phật, chúng ta dùng phương tiện thiện xảo giúp đỡ họ, khiến họ biết được lợi ích của niệm Phật, cũng có thể học tập noi theo chúng ta niệm Phật. Việc mà Bồ-tát giúp đỡ hết thấy chúng sanh không thể nói hết, thế nhưng chỉ có một mục đích cuối cùng là khuyên bảo mọi người niệm Phật; mục đích này là mục đích thuần chánh, ngoài điều này ra không có mục đích gì khác. Cho nên đối nhân xử thế tiếp vật, bạn phải từ bi, phải khoan hồng độ lượng, phải nhận thức đại thể, dứt khoát không thể thuận theo lòng ham muốn của mình; thuận theo lòng ham muốn của mình chính là thuận theo phiền não, bạn sẽ làm sai việc, nhà Phật nói bạn sẽ tạo nghiệp.

Công phu sơ bộ thường ngày, chúng ta phải đem thị phi nhân ngã làm cho phai nhạt dần, vì đoạn không dễ, trước tiên phải xem nhạt nó. Nhất là về việc khen chê, gặp phải người khác phỉ báng, hoặc là có người tán thán bạn, khen chê không động tâm thì tâm bạn dần dần sẽ thanh tịnh. Việc không cần thiết thì không cần biết đến, người không cần thiết tiếp cận thì không cần làm quen, cổ nhân nói rất hay: “Biết nhiều chuyện thì nhiều phiền não. Quen nhiều người thì lắm thị phi.” Nhiều phiền não, nhiều thị phi thì tâm của bạn làm sao có thể thanh tịnh được? Tâm của bạn không thanh tịnh thì tịnh nghiệp của bạn sẽ không thể thành tựu.

Điều mà chúng ta mong cầu là thế giới Tây Phương Cực Lạc, sớm ngày thân cận A-di-đà Phật. Điều kiện duy nhất vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc là tâm tịnh thì cõi Phật tịnh. Chúng ta niệm một câu Phật hiệu này, hiệu quả ở chỗ nào vậy? Là dùng một câu Phật hiệu này để niệm đi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của bạn, ở trong tâm vừa có tạp niệm thì đề khởi “A-di-đà Phật”, tạp niệm liền buông xuống. Thật sự trong hai mươi bốn giờ chỉ có một câu Phật hiệu, vọng tưởng tạp niệm không khởi lên nữa thì công phu của bạn thành tựu, bạn sẽ nắm chắc phần vãng sanh, bạn đã cảm ứng đạo giao với A-di-đà Phật. Một mặt niệm Phật mà vọng niệm không đoạn thì công phu đương nhiên không đắc lực.

Có người hỏi, học giáo cũng phân tâm, đây có phải là tạp niệm hay không? Học giáo nếu vì danh văn lợi dưỡng của mình là tạp niệm, học giáo là vì hiển dương Phật pháp, phổ độ chúng sanh, đó là chánh niệm. Do đây có thể biết, ta không phải vì bản thân, ta vì chúng sanh phá mê khai ngộ, đây chính là chánh niệm hiện tiền. Nếu như vì danh văn lợi dưỡng của mình, đó là ý niệm luân hồi; giảng kinh thuyết pháp vẫn là tạo nghiệp luân hồi, thiện nghiệp ở trong nghiệp luân hồi thì nhận quả báo ở ba đường thiện. Nếu như tâm danh lợi quá nặng thì có lẽ ba đường thiện cũng không có phần, sẽ đi về đâu vậy? Đi hưởng phước trong đường ác. Tóm lại, hoằng pháp lợi sanh là tu phước, coi trọng danh văn lợi dưỡng của mình quá mức, ham muốn hưởng thụ ngũ dục lục trần thì hưởng phước trong đường súc sanh, hưởng phước trong đường ngạ quỷ, những thí dụ này quá nhiều, quá nhiều, nhiều không kể xiết. Quý vị nghĩ thử, năm xưa đồng học của An Thế Cao làm long vương ở hồ Cung Đình, đọa đường súc sanh, mang thân rắn, ông tạo nghiệp gì vậy? Ông là người xuất gia, “*minh kinh, hảo thí*”, thông đạt đạo lý Phật pháp, lại ưa thích bố thí. Nhưng tự tư tự lợi chưa buông xuống; đi khát thực được một bữa cơm có lẽ không được ngon lắm, không đúng như ý của mình, trong tâm không thoải mái thì liền tạo nghiệp này. Đời sau đọa làm thân súc sanh, súc sanh phước báo lớn, vì ông thông kinh, ông có trí tuệ, cho nên đọa vào thân súc sanh làm long vương rất linh; linh là ông có trí tuệ, phước báo rất lớn, tín đồ trong vòng một ngàn dặm đều đi cúng bái ông, đều đi cúng dường ông, có phước, do ông ưa thích bố thí. Khổ không nói nên lời, đi làm long vương, An Thế Cao đã độ ông, giảng kinh thuyết pháp cho ông, khuyên ông quay đầu là bờ, trong “An Thế Cao Truyện Ký” viết rất rõ ràng.

Hơi có một chút không như ý, không vừa lòng, dù thông kinh điển, ưa bố thí vẫn phải đọa tam đồ. Chúng ta ngày nay thì kinh cũng không rõ, cũng không ưa bố thí, nóng giận lớn hơn ông rất nhiều, vậy tương lai bạn đi về đường nào

chẳng phải rất rõ ràng, rất tường tận rồi hay sao? Bạn chắc chắn không bằng ông, cho nên nghĩ về những sự việc này thật sự đáng sợ. Biết đáng sợ thì phải gấp quay đầu, không dám khởi niệm ác, không dám có hành vi ác. Cho nên đọc nhiều truyện ký thì sẽ có lợi ích, có thể từng giây từng phút cảnh tỉnh chính mình, khích lệ chính mình. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta học đến đây.